

Rondom het station

Gerlof Zijlstra

Jaren, héél veel jaren geleden, bezocht ik Hilversum. Met de trein, die mij vanaf Utrecht leidde langs onbekende stations, die verlaten leken; er stapte bijna niemand in of uit.

Wat moest ik doen in een dorp dat mij alléén bekend leek vanwege 'de radio'? In mijn binnenzak brandde een brief van de burgemeester, ene Boot, en van de voorzitter van het Goois Museum om kennis te komen maken. Van meneer Boot had ik wel eens vernomen omdat hij op koninginnedag, gekleed in een mooi kostuum en met hoge hoed, in een open calèche door het dorp werd gereden om zich door het feestvierende publiek te laten toejuichen met de jaardag van de vorstin. Maar dit terzijde.

Het station bleek een wat verouderd pand met hoge ramen, een paar loketten, een wachtkamer en een schaarse verlichting. Het station maakte op mij niet echt indruk, maar de oubollige sfeer beviel me. Ik voelde me thuis gekomen na een – voor die tijd – lange reis (ik kwam uit Nijmegen).

Toen ik dus voor de eerste maal het oude station verliet, viel mijn blik op een rij wat oudere gebouwen die ik typisch achtte voor de status van het oord waar ik

even toefde: het dórps Hilversum.

Op de hoek was een tabakswinkel, waar een ooit bekende voetbalheld de scepter zwaaide. Er was óók een broodjeszaak, waar de broodjes halfom en jonge of oude kaas vaardig werden bereid en door mij, vermoeide reiziger die ik was, werden genuttigd.

Tsja! Er was ook een café, van binnen donker zoals het hoort, waar een borreltje luttele centen kostte, en waar een Friese staartklok de uren wegtikte (Ik heb eens gehoord dat die fraaie klok later is gestolen).

Het station is lang geleden afgebroken, er verrees een nieuwe schepping, met méér loketten, hoge vensters, wéér een wachtkamer, maar niet met de geest van een 'thuis', eerder die van een binnenplaats van een gevangenis, waar de vele bezoekers doelloos door elkaar lopen.

En als ik nu het station verlaat? Heeft Hilversum geleden onder de laatste oorlog? Ik zie een kaalslag, en een vreemde stapeling van wat moderne architectuur wordt genoemd, een modern beeld van starre handen die naar de hoge hemel reiken. Wie mocht dat alles maken en waarom en waartoe?

Gerlof Zijlstra, oud-directeur van de gemeentelijke dienst cultuur.

